

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Pospíšila ve věci žalobce: S., IČ:, se sídlem, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2013, č. j. 4578/1.30/12/14.3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 1. 2013, č. j. 4578/1.30/12/14.3 bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 15. 10. 2012, č. j. 9027/9.30/12/14.3-RZ změněno tak, že uložena pokuta byla snížena na 50.000 Kč. V ostatních částech zůstal výrok napadeného rozhodnutí a výrok o náhradě nákladů řízení beze změny.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce při svém podnikání dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o inspekci práce), a to tím, že dne 8. 6. 2012 jako zaměstnavatel neplnil

povinnost týkající se pracoviště na provozovně A. Při kontrole bylo zjištěno, že na podlaze okolo bazénů se hromadí voda, která neodtéká ke kanálkům. Uvedeným stavem nebyla splněna povinnost stanovená v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 309/2006 Sb.) a bodu 3.3.1 přílohy k nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí (dále jen nařízení č. 101/2005 Sb.). Za uvedený správní delikt byla žalobci podle ust. § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce uložena pokuta ve výši 100.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu a podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Ve včas podané žalobě žalobce namítá, že rozhodnutí správního orgánu je věcně nesprávné, spočívá na nesprávném právním posouzení věci a je v rozporu se zákonem. Uvádí, že zjištěný stav při kontrole je stavem způsobeným stavebnětechnickým řešením provozu a vyskytujícím se od počátku provozu. Namítá, že stavba bazénu byla řádně povolena stavebním povolením a řádně zkolaudována, přičemž kolaudačního řízení se účastnil i oblastní inspektorát práce, který sdělil, že závady při místním šetření byly odstraněny a že neuplatňuje žádné požadavky z hlediska zajištění BOZP. Uvedl, že stavba byla zkolaudována pro vlastníka, kterým je Statutární město Brno a že žalobce je pouze jejím provozovatelem. Od doby kolaudace se stav nezměnil. Žalobce nesouhlasí s názorem odvolacího orgánu, že skutečnost, že stavba byla řádně zkolaudována, je pro posouzení, zda byl spáchán správní delikt, irelevantní, a že tato může být zohledněna pouze při ukládání sankce. Skutečnost, že se na závadu – hromadění vody na podlaze – ve fázi kolaudace nepřišlo, nemůže jít podle názoru žalobce k jeho tíži. Jednání správního orgánu, který ve vztahu k investorovi a vlastníkovi stavby vydá souhlasné stanovisko pro kolaudační řízení, a ve vztahu k provozovateli vytkne závadu, která musela existovat již při kolaudaci, považuje žalobce za diskriminační. Žalobce jako provozovatel navíc učinil všechna jemu dostupná a možná opatření, aby závadnému stavu zabránil jiným způsobem než stavebně technickým zásahem, jelikož k tomuto způsobu jako provozovatel nebyl a není oprávněn.

Žalobce se cítí být zkrácen na svých právech z důvodu, že vytýkané porušení povinnosti, za něž mu byla uložena sankce, je uvedena jen v § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 101/2005 Sb. a v bodě 3.3.1 přílohy k tomuto nařízení, přičemž povinnosti podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod musí být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích.

Žalobce namítá, že na svých právech byl zkrácen i procesním postupem žalovaného. Uvádí, že rozhodnutí o odvolání bylo vydáno až dne 30. 1. 2013, přičemž nebyl žádný důvod uvedený v ust. § 71 odst. 3 písm. a) nebo b) správního řádu pro prodloužení lhůty. Rozhodnutí tedy bylo vydáno po zákonné lhůtě. Dále namítá, že žalobci nebyla před vydáním rozhodnutí o odvolání dána možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Pochybení žalobce spatřuje i v tom, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu, když část rozhodnutí změnil, avšak zbývající část výroku správního orgánu, která nebyla dotčena změnou, nepotvrdil, ale pouze konstatoval, že v ostatních částech zůstává výrok rozhodnutí beze změny.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 4. 2013 odmítl námitku, že rozhodnutí je věcně nesprávné, že spočívá na nesprávném právním posouzení a že je v rozporu se zákonem. Setrval na svém názoru, že z hlediska spáchání předmětného správního deliktu není relevantní, že při kolaudaci tato závada nebyla zjištěna a vytknuta. Nedostatek spočívající v hromadění vody na podlaze byl zjištěn až při provozu, tudíž při kolaudaci se ještě neprojevil a nemohl být znám. Žalovaný uvedl, že žalobce byl vedle požadavků na výstavbu vázán také povinnostmi na úseku bezpečnosti práce, které je povinen dodržovat po celou dobu provozování pracoviště. I proto jsou prováděny kontroly oblastními inspektoráty práce, aby byly zjištěny závady, které se projeví až při užívání provozů. Žalovaný má za to, že žalobce jako zaměstnavatel musí respektovat právní předpisy vztahující se k pracovišti a pracovnímu prostředí. Pokud pronajatý prostor není způsobilý k užívání v dohodnutém rozsahu, pak je na něm, aby tuto situaci řešil s pronajímatelem a eventuálně vymáhal vzniklou škodu. Žalobci nebylo přičítáno k tíži, že se na uvedenou závadu ve fázi kolaudace nepřišlo.

K námitce, že povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích, žalovaný konstatoval, že nařízení vlády č. 101/2005 Sb. bylo vydáno k provedení zákoníku práce. Stanovené povinnosti tedy byly uloženy v mezích zákona a rovněž pokuta byla uložena na základě zákona. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno, že deliktním jednáním nebyla splněna povinnost stanovená v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb.

K namítaným procesním pochybením žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl, jakým způsobem měl být zkrácen na svých právech vydáním rozhodnutí po zákonné lhůtě. Nadto žalobce mohl využít obrany dle ust. § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu a požádat o uplatnění opatření proti nečinnosti nadřízený správní orgán. K namítané nemožnosti se vyjádřit k podkladům rozhodnutí žalovaný uvedl, že odvolací orgán žádným způsobem nedoplňoval zjištěný skutkový stav a vycházel pouze z podkladů obsažených ve spisové dokumentaci předložené správním orgánem prvního stupně. K námitce týkající se výroku rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že dle jeho názoru z uvedené formulace jednoznačně vyplývá, že ve zbývajících částech bylo rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrzeno. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 27/2012-25.

Žalovaný s ohledem na uvedené skutečnosti navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce se správního deliktu dopustí právnická osoba tím, že neplní povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, v nařízení vlády o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, nařízení vlády o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky a nařízení vlády o bližších požadavcích na zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v prostředí s nebezpečím výbuchu.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb. je zaměstnavatel povinen zajistit, aby pracoviště byla prostorově a konstrukčně uspořádána a vybavena tak, aby pracovní podmínky pro zaměstnance z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci odpovídaly bezpečnostním a hygienickým požadavkům na pracovní prostředí a pracoviště, aby prostory určené pro práci, chodby, schodiště a jiné komunikace měly stanovené rozměry a povrch a byly vybaveny pro činnosti zde vykonávané.

Podle bodu 3.3.1 přílohy k nařízení vlády č. 101/2005 Sb. povrch podlahy pracoviště včetně komunikací musí být rovný, pevný, upravený proti skluzu a nesmí mít nebezpečné prohlubně, otvory nebo nebezpečný sklon. Povrchy podlah musí být provedeny tak, aby je bylo možno opravovat, čistit a udržívat a v prostorech s nebezpečím výbuchu musí být z nejiskřivého materiálu. Podlahy v mokřích provozech musí být provedeny tak, aby se na nich nemohla hromadit voda.

Mezi stranami není sporné, že provedenou kontrolou byly u žalobce zjištěny nedostatky v dodržování povinností na úseku bezpečnosti práce vyplývající z citovaných právních předpisů spočívající v tom, že na podlaze okolo bazénů se hromadí voda, která neodtéká ke kanálkům.

Pokud žalobce namítá, že zjištěná závada byla způsobena stavebnětechnickým řešením provozu, že stavba byla řádně zkolaudována a že od té doby se stav stavby nezměnil, soud konstatuje, že skutečnost, že zjištěný stav byl způsoben stavebnětechnickým řešením, a že stavba byla řádně zkolaudována, nebyla rozporována. Žalobce byl nicméně vedle požadavků na výstavbu vázán rovněž povinnostmi na úseku bezpečnosti práce, které musí být ve smyslu právní úpravy splněny po celou dobu provozování pracoviště, nejen při jeho uvedení do provozu. S ohledem na charakter závady je zjevné, že nedostatek spočívající v hromadění vody byl zjištěn až při vlastním provozu a že před uvedením do provozu (tj. před napuštěním bazénů vodou a před jeho používáním návštěvníky) nemohl být znám. Námitka, že žalobce byl v dobré víře, že stavba byla řádně zkolaudována, je proto pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu irelevantní. Jak správně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, odpovědnost za správní delikt podle ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce je koncipována na principu objektivní odpovědnosti a míra zavinění se v daném případě neposuzuje. Tento závěr vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 2. 6. 2010, č. j. 6 Ads 171/2009-60, dostupný na www.nssoud.cz), podle níž „zákon o inspekci práce koncipuje odpovědnost za spáchané správní delikty právnickou osobou, mezi něž jsou zařazeny i správní delikty se skutkovou podstatou vztahující se k úseku bezpečnosti práce dle § 30 zákona o inspekci práce, jako odpovědnost objektivní. K uplatnění odpovědnosti za správní delikt právnické osoby je nutné, aby jednání naplňovalo jak obecné znaky (protiprávnost jednání, existence odpovědné osoby, trestnost stanovená zákonem), tak

znaky některé konkrétní skutkové podstaty uvedené ve zvláštním zákoně. Znak určující skutkovou podstatu se člení na znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu. Zásadně je nutné naplnit materiální znak deliktu. Individuální objekt, který má každá skutková podstata, vyjadřuje konkrétní jednotlivý zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení určeno. Objektivní stránkou se od sebe jednotlivé delikty právnických osob odlišují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28 / 2006 - 65, dostupný na www.nssoud.cz). Koncepce objektivní odpovědnosti správního deliktu neklade povinnost správním orgánům zkoumat zavinění odpovědné právnické osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění psychického vztahu pachatele ke svému jednání. Porušením nebo nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě je porušen zájem společnosti, pak je naplněna objektivní stránka správního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt postačí prokázání těchto porušení. ... Zákon o inspekci práce ve srovnání s jinými předpisy (např. z. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) ve svých ustanoveních neumožňuje právnické osobě zprostit se odpovědnosti za správní delikt. Byť se jedná o tvrdý dopad právní normy do právní sféry zaměstnavatele, je na tomto místě nutno poukázat na to, že objektem skutkové podstaty těchto správních deliktů je zájem na ochraně zdraví a bezpečnosti zaměstnanců.“ Žalobce tedy jako zaměstnavatel nese objektivní odpovědnost za dodržování právních předpisů v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a to i přesto, že jako pouhý provozovatel má značně omezené možnosti nápravy závadného stavu. Je na něm, aby v případě, že mu jako nájemci byly pronajaty prostory, které nebyly způsobilé k užívání, případnou škodu vymáhal po pronajímateli v rámci jejich obchodně-právního vztahu. K postavení žalobce jako provozovatele i k tomu, že žalobce se snažil svým jednáním následky závadného stavu minimalizovat, žalovaný správně přihlédl při ukládání výše sankce, kterou oproti prvostupňovému orgánu snížil na polovinu. Na samotné naplnění skutkové podstaty žalobcem však tyto skutečnosti nemohly mít žádný vliv.

K námitce, že právní povinnost, jejíž porušení je mu vytýkáno, je uvedena jen v nařízení vlády č. 101/2005 Sb. a v příloze k tomuto nařízení, ačkoli povinnosti mohou být podle Listiny základních práv a svobod ukládány jen na základě zákona a v jeho mezích, soud uvádí, že nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, bylo vydáno k provedení starého zákoníku práce (tj. zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů). Tento zákoník práce byl sice účinností nového zákoníku práce zrušen, podle přechodných a závěrečných ustanovení zákona č. 309/2006 Sb. (§ 23) se však do vydání prováděcích právních předpisů k provedení § 2 odst. 2 tohoto zákona postupuje mimo jiné podle nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí. Povinnosti vyplývající z tohoto nařízení tedy jsou ukládány v mezích zákona.

Soud nepřisvědčil ani námitkám zpochybňujícím procesní postup žalovaného.

Co se týče námítky, že rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno po uplynutí zákonné lhůty, soud konstatuje, že lhůta k vydání rozhodnutí je pouze lhůtou pořádkovou a vydáním rozhodnutí po jejím uplynutí nebyl žalobce žádným způsobem dotčen na svých právech. Žalobce ostatně žádné konkrétní dotčení ve své právní sféře v důsledku postupu žalovaného v žalobě netvrdil.

Namítá-li žalobce, že mu nebyla před vydáním rozhodnutí o odvolání dána možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle tohoto ustanovení „nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci

dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“. V průběhu správního řízení mají účastníci řízení právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí. Toto právo je ústavně garantováno (čl.38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), ve správním řízení je lze vysledovat i mezi základními zásadami činnosti správních orgánů (§ 4 odst. 4 správního řádu). Správní orgán je povinen účastníky řízení vyzvat, a to dle okolností vhodnou formou, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili. Poněkud specifické je však v tomto ohledu mj. odvolací řízení, pokud má být napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno. Jedná se právě o situaci, kdy zákon stanoví jinak, tj. odlišně od ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se podle § 36 odst. 3 postupuje, tj. účastníci řízení se vyzývají, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, jen tehdy, pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. Jelikož v daném případě bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odvolacím orgánem změněno a přitom spisový materiál nebyl v odvolacím řízení doplněn o žádné podklady rozhodnutí, nebylo třeba, aby byl žalobce opakovaně vyzván k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí měl žalobce v rámci ústního jednání u správního orgánu prvního stupně, této možnosti však nevyužil.

Pokud žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že „*pokuta uložená rozhodnutím č. j. 9027/9.30/12/14.3-RZ ve výši 100.000,- Kč se snižuje na 50.000,- Kč*“, a že „*v ostatních částech zůstává výrok rozhodnutí č. j. 9027/9.30/12/14.3-RZ a výrok o náhradě nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč beze změny*“, soud uvádí, že podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu je odvolací orgán v případě, že změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, povinen toto rozhodnutí ve zbytku potvrdit. Tento postup měl být jistě aplikován v daném případě, kdy ve zbytku mělo být odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno. Soud má však za to, že přestože se takto žalovaný nezachoval, jeho rozhodnutí přesto nelze z tohoto důvodu považovat za nesrozumitelné nebo nesprávné, jelikož z výroku rozhodnutí je zcela nepochybné, jak a proč žalovaný celkově s odvoláním žalobce naložil. Rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí změněno pouze ve výši uložené pokuty, přičemž zbývající výroky napadeného rozhodnutí po takto provedené změně bylo možné považovat za zcela určité a jasné, představující logický celek. Materiální podstata jednání žalobce byla rozhodnutím i po provedené změně zcela srozumitelně vyjádřena bez toho, že by došlo k jakémukoli dotčení na procesních právech žalobce. V daném případě se tedy nejednalo o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na hmotněprávní posouzení věci, a v důsledku níž by bylo nutné žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Obdobné závěry vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního soudu, který se v rozsudku ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As27/2012-25, dostupném na www.nssoud.cz zabýval obdobnou právní otázkou.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová